

höggul fläck öfver midten, panna, kinder och strupe karmosinröda, kroppens grundfärg eljest brun. *Fringilla carduelis*. [Steglitz, Steglits, Stegglia.]

STEGLÄDER, se *Stigläder*.

STEGRA, v. a. 1. (af *Stiga*) 1) Göra priset på en vara dyrare. *S. priset på en vara*. *S. en vara*. — 2) Förhöja, öka. *Prefix, som s-r bemärkelsen af ett ord*. — *S. sig*, v. r. Resa sig upp på bakbenen. *En häst, som s-r sig*. — *Stegrande*, n. 4.

STEGRING, f. 2. 1) Prisets förhöjande på en vara. — 2) (om hästar) Resning på bakbenen.

STEGVAGN, m. 2. Arbetsvagn med stegar.

STEK, n. 5. (skepp.; t. *Stich*) Hvarje sätt, på hvilket ändan af ett fast fögloss.

STEK, f. 2. (af *Sticka*) 1) Stekt stycke af nötboskap, ren, elg eller får; äfv. stekt villebråd eller fjäderfä, stekt gris, o. s. v. Man säger sålunda: Ox-, Kalf-, Ren-, Elg-, Får-, Lam-, Harstek, m. fl. *Sätta s. på spelt*. *Vända s.* — 2) Det stycket, som tagas af slagadt kreatur, för att stekas. — *Ss. S-fett, -flott, -lukt*.

STEKA, v. a. 2. 1) Att utan, eller åtminstone blott med helt litet, vatten utsätta kött för inverknigen af eld eller stark hetta, för att bereda det till mat. *S. i ugn, på glöd, på stekspelt*. Säges äfven om andra ätbara saker. *S. fisk, potatis, äplen, rosvor*. *S. kastanier i askmörja*. (Fig.) *S. vid sakta eld, se Eld*. — 2) (fam.) Skada eller besvära genom för stark hetta. *Solen stekte oss så, att vi alledes försmäktade*. — *S. sig*, v. r. Utsätta sig för stark eld eller hetta. *Sitta och s. sig vid eldbrasan*. *S. sig i solen*. — *Stekt*, part. pass. *S. korf*. *S-a äplen*. — *Stekande*, n. 4.

STEKEL, sték'l, m. 2. pl. *steklar*. Insekt. hörande till 6:te Ordningen (*Steklarna*), med 4 smärre, ådriga vingar och fullständig förvandling.

STEFAT, n. 5. Fat, hvarpå stek serveras.

STEFISK, m. 2. Stekt fisk.

STEGÄDDA, f. 1. Stekt gädda.

STEHET, a. 2. neutr. — *hett*. Tillräckligt het för stekning.

STEEKORF, m. 2. pl. — *korfvar*. Stekt korf.

STEKNING, f. 2. Verknigen eller förfarandet, då något stekes.

STEKNÅL, f. 2. Lång jernnål, hyarmed stek vändes på spettet.

STEKOS, n. 5. Lukt af stek.

STEKPANNA, f. 1. 1) Panna att steka uti. — 2) Panna, satt under ett stekspelt, för att låta flottet ifrån steken afrinna deruti.

STEKROFVA, f. 1. Rofva, stekt i askmörja, på plåt eller i panna.

STEKSPETT, n. 5. Jernspett, hvarpå kött, som skall stekas, vändes omkring öfver inunder upptänd eld.

STEKSA, m. 5. Sås, tillredd af stekfett.

STEKUGN, m. 2. Ugn, som i synnerhet begagnas till stekning.

STEKVÄNDARE, m. 5. 1) Person, som vänder en stek på spettet. — 2) Maskin, som förrätt samma tjänst. — 3) Brukas stundom äfven för sjelfva stekspettet. — 4) (fam.) Ur, som bestämdt måste tummas.

STEKÄPLE, n. 4. Stekt äple.

STEL, a. 2. 1) Som ej lätt låter böja sig. Säges i synn. om kroppar, hvilka vanligen äro böjliga. — 2) Som alls icke eller med svårighet låter röra sig. Säges i synn. om leder på människor och djur. *S-a leder*. *S. i armen, i benen*.

S. i kroppen. *S. af köld*, då man är så frusen, att man ej kan röra lederna. — 3) Säges om vätskor, som tjocknat eller kallnat, så att de ej mer äro flytande. — 4) Kal och brant. *S-a klippor*. — 5) (fig.) Tvungen, onaturlig, ej hjertlig. *Han är mycket s. Ett s-t väsende*. *En s. komplimang*. *Ett s-t skriftsätt*, ej ledigt.

STELHET, a. 1. Som har stela ben.

STELFRUSEN, a. 2. neutr. — *et*. Så frusen, att man är stel i lederna.

STELHET, f. 5. 1) Egenskapen att vara stel. Se *Stel*, bem. 1, 2 o. 3. — 2) (fig.) Stelt väsende, tvång.

STELKRAMP, m. sing. Ett slags ganska svår krampsjukdom.

STELNA, v. n. 1. Blifva stel. *S. af köld*. *Liket hade ej ännu hunnit s. En vätska, som s-t*. (Fig.) *Blodet s-de i honom af fruktan*, han blef ytterst förskräckt. — *Stelnande*, n. 4. o. *Stelning*, f. 2.

STELT, adv. (fig.) På ett stelt, tvunget sätt.

STEN, m. 2. 1) (i sing.) Oorganiskt ämne, osmältbart och oantändligt i eld, samt olösligt i vatten, såsom Gråsten, Sandsten, Tålgsten, m. fl. *En håll af s. Förvandla i s. Blifva till s. De vises s.*, enligt alkemisters och kabbalisters föreställning ett slags urämne, som skulle äga kraften att upplösa allt i sina beståndsdelar, fördrifva alla sjukdomar, göra människor odödliga och förvandla oädla metaller i guld. (Fig.) *Af s.*, känslösl, t. ex. *Ett hjerta af s.* — 2) Hvarje särskilt, större eller mindre kropp af ett sådant ämne. *Stor, liten s. Kasta s-ar på någon*. Se äfv. *Börda*. — 3) (i sing. kollektivt) Stenar. *Det är mycket s. i åkern*. — 4) Mursten. Brukas mest kollektivt. *Ett hus af s.* (Fig.) *Icke lemna s. på s.*, i grund förstöra. — Betyder i fornspråket äfv. byggnad af sten. *Helga s.*, kyrkan. — 5) Grafsten. *Under denna s. hvilat N. N.* — 6) (i sing.) Krukmakargods. *Kärl, fat af s.* — 7) Säges om de hårda, stentartade gyttringarna i päron. — 8) Det stenhårda skalet kring kärnan i viss slags frukt, t. ex. i plummon. — 9) Se *Testikel*. — 10) Stenartad gyttring i blåsan eller njurarna. — 11) Se *Stenpassion*. *Låta skära sig för s.* — 12) Se *Qvarnsten*. *En qvarn med två par s-ar*. — 13) Se *Ädelsten*. *En infattad s.* — 14) Ordet ingår såsom prefix i vissa adjectiva sammansättningar och betyder då: Alldeles, helt och hållet, fullkomligt, utomordentligt, t. ex. *S-döf, -död, -rik*. — *Ss. S-aktig, -art, -artad, -block, -bord, -bro, -brytare, -brytning, -bänk, -flisa, -häll, -kastning, -kula, -massa, -mur, -rad, -samling, -skifva, -skärfva, -säte, -tafla, -tallrik, -trappa, -vall*.

STENA, v. a. 1. Döda genom stenkastning. — *Stenande*, n. 4. o. *Stening*, f. 2.

STENABORRE, m. 2. pl. — *aborrar*. Det slags aborre, som leker vid stengrund.

STENANTILOP, ---öp, m. 5. Se *Stenget*.

STENBACKE, m. 2. pl. — *backar*. Stenig backe.

STENBIT, m. 2. 1) Bit af en sten. — 2) En mjukfenig benfisk med en plump, slemmig och fjäll-lös kropp och tre rader behårda knölar på hvar sida. *Cyclopterus Lumpus*. Kallas äfv. *Sjurrygg*.

STENBJÖRN, m. 2. Se *Björn*.

STENBLIDA, f. 1. (gam. krigsk.) Blida (se d. o.), hvarmed stenar slungades.

STENBLIND, stén bli'nd, a. 2. (fam.) Alldeles blind.